

Diumenge 22 de maig, 18:30h AUDITORI

Evil & Pop Culture (2). Jardins del Mal. Inner Visions, Trips & Acid Eaters

¡Barcelona Babylone! *Jardins del Mal* és el segon lliurament de la nostra sèrie de programes devots del concepte del Mal. Et convidem a passejar-te pels jardins evilescos, bells i verinosos, horribles i grotescos... L'espai cinematogràfic és un paisatge subjectiu i al·lucinat. Les pel·lícules reunides aquí descriuen aparences carregades d'onirisme: cases, boscos i temples, viatges, estats de somni, malsons i visions. La realitat llunyana es confon amb la propera, el cosmos amb l'ego, la naturalesa es descompon i es recompon, incessantment. En la seva recerca, els autors plantegen dubtes sobre l'experiència del temps i de l'espai. El mal és fora i dins de nosaltres, en el que és estranger i en el que és familiar. L'espectador, enganyat pels seus sentits, es converteix en el mateix diable...

The Gardener of Eden, James Broughton (Estats Units, 1981, 16 mm, color, so, 8 min); **The Garden of Earthly Delights**, Stan Brakhage (Estats Units, 1981, 16 mm, color, sense so, 2 min 30 s); **Eye Myth**, Stan Brakhage (Estats Units, 1972, 16 mm, color, sense so, 2 min); **The Way to the Shadow Garden**, Stan Brakhage (Estats Units, 1955, 16 mm, b/n, so, 10 min); **Tuning the Sleeping Machine**, David Sherman (Estats Units, 1996, 16 mm, color, so, 12 min); **Orb**, Larry Jordan (Estats Units, 1973, 16 mm, color, so, 5 min); **Satan Claus**, J. X. Williams (Estats Units, 1975, 16 mm, color, so, 3 min); **The Virgin Sacrifice**, J. X. Williams (Estats Units, 1970, 16 mm, color, so, 9 min); **Spook House**, Cameron Jamie (Estats Units, 2003, 16 mm, color, so, 20 min); **De Dentro**, Peter-Conrad Beyer (Alemanya, 2006, vídeo, color, so, 10 min); **Breathought**, Peter-Conrad Beyer (Alemanya, 2005, vídeo, color, so, 5 min); **Des deux côtés**, Andrew de Freitas (Canadà, 2010, súper-16 mm/8 mm, color, so, 4 min).

Pròxima sessió evilescia: Ballant amb els morts. Fetitxes, zombis i coreografies profanes (29 de maig)

666 fragments apòcrifs per a una teoria maligna del cinema

Apocryphon #232: Imagina un ull anàrquic respecte a les lleis de la perspectiva fetes per l'home. Un ull sense prejudicis de la lògica de la composició. Un ull que no respon al nom d'un tot, però que ha de conèixer cada objecte trobat a la vida, a través de l'aventura de la percepció. Quants colors hi ha en un camp d'herbes per a un nadó que gateja inconscient del color «verd»? Quants arcs de Sant Martí poden crear la llum per a l'ull inexpert? Quin grau de consciència de les variacions de calor podria tenir aquest ull? Imagina un món viu amb objectes incomprensibles i brillants, amb una interminable varietat de moviments i gradacions de color innumbrables. Imagina un món abans que el «principi era el Verb».

Apocryphon #89: Ningú no sap com pot transformar-se un paisatge exterior en un paisatge interior.

Apocryphon #49: Mèliès es va convertir en el primer home que va veure en el cinema un mitjà per accedir a un estat superior i també a un inframón. Un instrument que serveix per revelar la realitat natural a través del seu reflex... una porta oberta cap a un món estrany, difícil de veure, però que emergeix del «nostre». Ho saben tots els mags: el que comunament es considera sobrenatural, pot ser visible... per reconèixer la seva naturalesa només cal un canvi de mentalitat, un abracadabra. El món subterrani, per dir-ho d'alguna manera, havia de passar per aquesta invenció, per començar a ser-ne conscients i per convertir-nos en les seves preses.

Apocryphon #413: Una puça es veu com un xai; el polsim de les ales d'una papallona semblen fulles de clavell; un cabell es veu gruixut com el pal d'una escombra. No hi ha res més bonic que la circulació de la sang, observada amb aquest instrument, al mesenterí d'una granota o a la cua d'un

capgròs. Sembla que s'està veient una Carta Geogràfica que té animats tots els rius amb un curs verdader.

Apocryphon #227: Menys llum! Menys llum!

Apocryphon #345: Anomenarem *ombra* a allò que té un emplaçament en constant desplaçament.

Apocryphon #473: Al nostre jardí, hi havia un pavelló corcat i abandonat. A mi m'agradaven les seves finestres policromes. Quan travessava l'interior, de vidriera en vidriera, em metamorfosava; m'acoloria com el paisatge que, o bé polsegós o bé sufocant com el foc i les brases, luxuriós, ocupava la finestra. Era la mateixa experiència que amb les aquarel·les quan les coses m'oferien el seu refugi i m'atrapaven en un núvol humit. El mateix passava amb les bombolles de sabó. Viatjava dins seu a través de l'habitació i em barrejava en el joc de colors de la catedral fins que esclataven. Al cel, amb una joia, en un llibre, em perdia en els seus colors.

Apocryphon #46: Els colors ens envesteixen, per això poden ser tan espantosos. En el cinema, poden sorgir abruptament i propagar-se, viatjar.

Apocryphon #502: El pas del vermell al negre comporta la bogeria.

Apocryphon #84: El cinema es va haver d'inventar com a resposta a un cert desig de relació amb els fantasmes.

Apocryphon #574: Segons Balzac, tots els cossos de la naturalesa es componen d'una sèrie d'espectres, de diferents capes que se superposen fins a l'infinit, disposades en fulls distribuïts en pel·lícules infinitesimals, en tots els sentits en què l'òptica pot percebre el cos. L'home se sorprèn davant del daguerreotip perquè aquest desprèn, reté i s'aplica una de les capes d'aquest cos. Cada cop que es repeteixi l'operació, aquest cos perdrà un dels seus espectres, és a dir, una part de la seva essència constitutiva.

Apocryphon #309: La imatge cinematogràfica està obsessionada amb allò que no hi és.

Apocryphon #587: És tan estrany, va dir ella, és com si es trobés al límit d'alguna cosa, a la qual m'hi apropo de puntetes. És tan difícil descriure-ho! De vegades em sembla que la puc tocar amb la mà i després s'esvaeix, però mai del tot. És com un objecte que es trobaria just darrere de la meva espatlla, fora de l'abast de l'ull; em quedo immòbil amb l'esperança d'agafar-lo per sorpresa, però quan moc el cap també es mou, com aquesta.

Apocryphon #66: Maldat pot ser qualsevol distracció.

Apocryphon #270: Ser visible o invisible, minvar o ser reduït a miniatura, disminuir o créixer «a ulls veients», ser desmembrat, enfrontat a gats o aranyes gegants, o bé a éssers deformes; aquestes són algunes de les situacions fantasmagòriques que reactualitzen els desitjos o les fòbies de la infantesa.

Apocryphon #604: Cada pel·lícula és un *pharmakon*: una metzina o un remei, segons el cas.

Apocryphon #123: —Sabies que Colòmbia finançarà les meves pròximes tres pel·lícules? —¿Columbia Pictures? —No, Colòmbia, com a Juan Valdez, *baby*.

Apocryphon #95: Demà me n'aniré d'aquí... m'esperen altres llocs, nova gent, llocs famosos que ningú no coneix... Milers de ritmes ocults que jo descobriré! El mirall obrirà les seves portes i veurem el... el... (esternuda)... L'altra realitat! Així és que... Tots quietes! Món, quiet! Que vinc!

Apocryphon #204: Com que el diable es va negar a ensenyar-me la ciència de la creació dels prodigis, em vaig voler dedicar a la creació dels dimonis. Només havia de moure la meua vareta per obligar tot el seguici infernal a aparèixer davant de la llum. La meua habitació es va convertir en un autèntic pandemòniom.

Apocryphon #72: Veiem la gespa del davant convertida en un cementiri de *grizzlies* i les bodegues convertides en un centre penitenciari per a condemnats a mort. Hi ha una

modesta entrada que ens convida a «La factoria del terror», «La cambra de tortura» i «La cafeteria caníbal» (on «homes hamburguesa» se serveixen braços humans rostits). Tècnicament, aquestes instal·lacions vernacles són fascinadores: hi ha mecanismes hidràulics que aixequen cadàvers i els asseuen; també hi ha politges amb cables que s'utilitzen per fer flotar fantasmes i també un cotxe sedan que fumeja amb un cos humà ensangonat, víctima d'un accident mortal. Pertot arreu hi ha nens, maniquins vestits de vampirs, zombis, homes llop, bruixes, extraterrestres, pallassos terribles, caps sense cos, Freddie Kruegers, Frankensteins i fins i tot Ossama Bin Laden.

Apocryphon #199: El final és el començament.

Apocryphon #468: Si passa el que m'imagino, ningú no t'encomanarà l'última pel·lícula... L'hauràs d'aconseguir tu mateix...

Continuarà...

Textos d'autors molt diversos recopilats, retallats, recordats o inventats per ells mateixos.

Fonts

#232: Stan Brakhage

#89: Margaret Atwood

#49: Stan Brakhage sobre Méliès

#413: A. Nollet, *Lecciones de Physica Experimental*, 1757

#227: Orson Welles al set

#345: Eliane Escoubas

#473: Walter Benjamin, *Sens unique*

#46: Jean-Louis Leutrat, *Vida de fantasmas*

#502: Yves Hersant, citant una tradició pictòrica medieval

#84: Antonio Tudela Sancho

#574: Nadar sobre Balzac

#309: Pascal Bonitzer

#587: Olivier Onions, *Io*

#66: Franz Kafka

#270: Jean-Louis Leutrat, *Vida de fantasmas*

#604: Raúl Ruiz

#123: Diàleg entre el cineasta J. X. Williams i la productora Julia Phillips

#95: Will More a *Arrebató*

#204: Etienne-Gaspard Robert, àlies Robertson

#72: Alex Farquharson a propòsit de *Spook House*, de Cameron Jamie

#199: Joseph Cornell

#468: Will More a *Arrebató*

Programadors: Loïc Díaz Ronda i Andrés Duque.

AULA XCÈNTRIC. The Dancing Death. Subversió carnavalesca i cinema de no ficció. Del 22 de maig al 4 de juny. Informació i matrícules: Institut d'Humanitats CCCB. Telf: 93 412 21 74; www.cccb.org/instituthumanitats **DEMÀ ÚLTIM DIA PER MATRICULAR-SE!**

Si vols rebre el newsletter de Xcèntric, subscriu-te al butlletí que trobaràs aquí: www.cccb.org/es/subscripcio_newsletter + INFO a <http://www.cccb.org/xcentric/es> o a Facebook XCENTRIC CINEMA

